

Viața cu Dumnezeu – Practicarea prezenței lui Dumnezeu în rutina cotidianului, Fratele Laurențiu al Învierii, Editura Discipolul, Cluj-Napoca, 2006

RECENZIE CARTE

Dumnezeu este omniprezent. Dar suntem noi oare conștienți în fiecare clipă de acest lucru? Această conștiință se poate căpăta prin exercițiu, așa cum ne învață fratele Laurențiu al Învierii în cartea pe care o descoperim astăzi, *Viața cu Dumnezeu – Practicarea prezenței divine în rutina cotidianului*, ce cuprinde maxime și scrisori ale acestui călugăr francez din secolul al XVII-lea.

Sfaturi pe care le-a dat în timpul vieții sau în scrisori au fost adunate într-un volum de Joseph de Beaufort după moartea fratelui Laurențiu și ele formează ceea ce se cunoaște astăzi sub numele de *Practicarea prezenței lui Dumnezeu* sau, așa cum a apărut în limba română, *Viața cu Dumnezeu – Practicarea prezenței divine în rutina cotidianului*.

Gândurile acestui călugăr sunt pline de încurajare dar, în același timp, și un îndemn la cercetare, smerire și la o trăire mai intensă cu Dumnezeu.

Prima parte a cărții cuprinde *Maxime spirituale* referitoare la ce înseamnă practicarea prezenței lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. Aceasta se bazează pe câteva principii: „Să privim ținută la Dumnezeu și la slava Lui în tot ceea ce facem, spunem și urmărim. Țelul pe care-l urmărim să fie acela de a deveni cei mai desăvârșiți adoratori ai lui Dumnezeu în viața de aici, așa cum nădăjdum să fim în întreaga veșnicie. Să luăm hotărârea fermă de a învinge, prin îndurarea lui Dumnezeu, toate piedicile pe care le vom întâlni în viața spirituală.”

De asemenea, fratele Laurențiu ne îndeamnă să nu uităm că „Pe cât de mare este năzuința unui suflet de a atinge desăvârșirea, pe atât de mare îi e dependența de harul divin, iar ajutorul lui Dumnezeu îi este tot atât de necesar în fiecare clipă pe cât de mare îi este neputința în absența Lui.”

În continuare aflăm care sunt, în viziunea fratelui Laurențiu, exercițiile necesare pentru atingerea vieții spirituale: „Exercițiul cel mai sfânt, mai obișnuit și mai necesar în viața spirituală este prezența lui Dumnezeu – și a te învăța și de a te delecta cu sfânta Sa tovărășie, vorbind smerit și conversând afectuos cu El oricând, în fiecare clipă, fără vreo regulă sau măsură, înde-

sebi atunci când ești ispitit, lovit de necazuri și dureri, gol sufletește, dezgustat, ba chiar și atunci când te dovedești necredincios și păcătuiești.

Trebuie să urmărim stăruitor și necurmat ca toate faptele noastre, fără deosebire, să fie un fel de mici dialoguri cu Dumnezeu, și asta fără pregătire, așa cum izvorăsc din puritatea și simplitatea inimii.

Cel care practică acest lucru „vorbește oriunde cu Dumnezeu, îi cere cele de care are trebuință și se bucură necurmat în mui și mui de feluri în prezența Lui. Este totuși nimerit să spunem că această conversație cu Dumnezeu are loc în adâncul și în inima sufletului”, precizează fratele Laurențiu.

Prezența lui Dumnezeu este, deci, viața și hrana sufletului, care se poate dobândi doar prin harul Domnului. Și iată acum și mijloacele de a o dobândi.

Primul mijloc este o mare curăție a vieții.

În al doilea rând, „să veghem necurmat asupra noastră înșine pentru a nu face, rosti sau gândi nimic ce ar putea să nu-I fie pe plac lui Dumnezeu. Nu trebuie să te descurajezi când nu izbutești, fiindcă o obișnuință nu se formează fără osteneală; însă, odată câștigată, plăcerea va însoți tot ce vei face”, ne încurajează fratele Laurențiu.

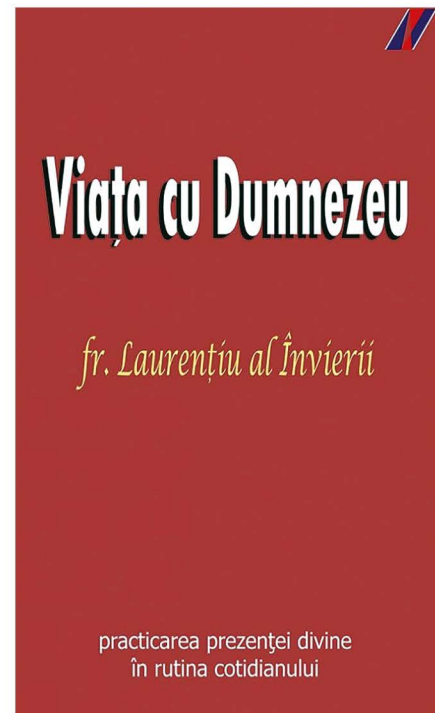
Într-un mod surprinzător de pragmatic, fratele Laurențiu vorbește în continuare despre *Foloasele prezenței lui Dumnezeu*.

Primul folos adus sufletului de prezența lui Dumnezeu este credința mai vie și mai activă care lucrează în toate împrejurările vieții noastre, îndeosebi în vreme de nevoie, deoarece ea ne ajută să dobândim fără greutate harul de care avem trebuință în înfruntarea ispitelor și în legăturile inevitabile cu alte făpturi.

În al doilea rând, „Practicarea exercițiului de a trăi în prezența lui Dumnezeu ne întărește nădejdea, care crește odată cu cunoștințele noastre.”

Apoi, „Prezența lui Dumnezeu însuflă voinței un dispreț față de cele create, înflăcărând-o cu focul iubirii sacre: aflându-se întotdeauna cu Dumnezeu, care este un foc mistuitor.”

Ca urmare, „Sufletul se deprinde într-atât cu Dumnezeu, încât întreaga sa viață devine un șir neîntrerupt de acte de dragoste, de adorație și de pocăință, de

încredere și mulțumire, de jertfe, rugăminți și de cele mai nobile virtuți.

Până acum am parcurs prima parte, cea care cuprinde maxime spirituale, iar acum vom descoperi ce sfaturi duhovnicești le dădea fratele Laurențiu celor ce-i scriau.

În Scrisoarea a III-a, adresată unei călugărițe, fratele Laurențiu declară că „Nu există pe lume un fel de viață mai plăcut, nici mai încântător decât neîntrerupta conversație cu Dumnezeu; lucru pe care doar cei ce îl practică și își găsesc plăcerea în el pot să-l înțeleagă. Totuși, nu vă sfătuiesc s-o practicați din această pricină; nu mângâierile de care vom avea parte, negreșit, trebuie să le urmărim în îndeletnicirea aceasta, ci să ne dedicăm din pură dragoste și pentru că Dumnezeu vrea astfel.” Iată ce scria el celor care îi cereau sfatul!

În Scrisoarea a IX-a îi scrie unei doamne următoarele: „În timp ce mâncați ori stați de vorbă cu cineva, înălțați-vă din când în când inima către El: cea mai mărunță pomenire a Lui îi va fi foarte plăcută. Iar pentru aceasta nu trebuie să strigați în gura mare, căci El este mult mai aproape de noi decât credem.”

Tot unei doamne îi scrie în Scrisoarea a X-a și îi spune: „Să vă gândiți deseori la Dumnezeu, zi și noapte, precum și în timpul tuturor îndeletnicirilor dumnea-

voastră, al exercițiilor devoționale, chiar și în timp ce vă distrați. El este întotdeauna lângă dumneavoastră și cu dumneavoastră; prin urmare, nu-L lăsați singur.

Gândiți-vă deseori la El, adorați-L fără încetare, trăiți și muriți cu El: iată frumoasa îndeletnicire de-o viață a creștinului, într-un cuvânt, iată rostul nostru. Iar dacă nu știm lucrul acesta, trebuie să-l învățăm și să ne deprindem cu el.”

Într-o scrisoare adresată unei călugărițe care suferea din punct de vedere fizic, el o încurajează, spunându-i că „Adezea, Dumnezeu ne îngăduie bolile trupești, pentru a le vindeca pe cele sufletești.” Iar în ceea ce-l privește, el declară că „Durerile și suferințele ar fi pentru mine raiul pe pământ, dacă aș suferi cu Dumnezeu; pe când, cele mai mari plăceri ar fi pentru mine un adevărat iad, dacă le-aș gusta în absența Lui.”

Următoarele sfaturi sunt adresate aceleiași călugărițe care suferea de o boală: „Întăriți-vă sufletul, oferiți-I Lui neîncetat durerile dumneavoastră, cereți-I putere pentru a le putea îndura și, mai presus de toate, deprindeți-vă să-I vorbiți adeseori și căutați să-L părăsiți cât mai puțin cu putință. Adorați-L chiar și în neputințele dumneavoastră, dăruiți-vă Lui din când în când și, în clipele celor mai cumplite suferințe, cereți-I cu smerenie și dragoste, asemeni unui copil bumului său tată, puterea de-a răbda totul, potrivit cu voia Sa sfântă și ajutorul harului Său. Rugați-L pe Dumnezeu nu să vă elibere de suferințele trupești, ci să vă dea puterea de a răbda cu mult curaj, de dragul Lui, tot ceea ce va dori El și atât cât va dori.

Inima noastră să devină un templu al Duhului, în care să-L adorăm neîncetat. Trebuie să veghem necurmat asupra noastră însine pentru a nu face, rosti sau gândi nimic ce ar putea să nu-I fie pe plac.

Să ne dedicăm întru totul cunoașterii lui Dumnezeu. Cu cât Îl cunoaștem mai mult, cu atât crește dorința noastră de a-L cunoaște. Și întrucât măsura dragostei este cunoașterea, cu cât aceasta va fi mai adâncă și mai cuprinzătoare, cu atât dragostea va fi mai mare.”

Așadar, „În timp ce muncim sau facem orice altceva, chiar în timp ce citim și scriem cărți, fie ele și spirituale – mai mult, chiar și atunci când ne închinăm și ne rugăm cu glas tare – trebuie să încetăm orice activitate pentru câteva clipe, cât de des ne este cu putință, pentru a-L adora pe Dumnezeu în adâncul sufletului nostru, să gustăm din El, chiar și în fugă și în ascuns.

Viața cu Dumnezeu – Practicarea prezenței lui Dumnezeu în rutina cotidianului este o carte mică, foarte ușor de citit și de luat cu noi când plecăm undeva, așa că nimeni nu se poate plânge că nu a avut timp să o citească. Fratele Laurențiu ne oferă un model de viață launtrică, o relație cu Dumnezeu care poate fi trăită chiar în mijlocul activităților care ne țin ocupați toată ziua. Nu trebuie să Îl izolăm pe Dumnezeu în minutele de rugăciune pe care ni le rezervăm noi, ci putem să-I simțim prezența în fiecare clipă, să-I vorbim, să-L laudăm și să luăm decizii împreună cu El. Pe lângă cartea sa, m-a impresionat foarte mult ceea ce se spune despre fratele Laurențiu, faptul că dădea dovadă de

o mare bunătate, că firea lui virtuoasă nu l-a făcut aspru sau distant. Îi întâmpina pe toți cu un surâs cald și sincer. Cred că este un model pentru noi și cu siguranță ne-am dori să se știe despre noi că avem o inimă bună, o fire deschisă și un caracter integru și evlavios.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să-L căutăm și să-I simțim prezența așa cum a făcut-o fratele Laurențiu. Cred că experiența lui cu Dumnezeu și viața lui sunt un model de urmat pentru noi toți. M-a impresionat smerenia lui și felul în care îi încuraja pe ceilalți să nu se dea bătuți în a practica acest exercițiu spiritual, mărturisind că și lui i-a fost greu. El nu este sfântul tipic care are un rol important în biserică și nu se îndoiește de nimic, ci este un om aproape obișnuit, care face o slujbă monotonă, dar în timpul căreia el învață să-și investească timpul și viața cu folos în cunoașterea lui Dumnezeu și cred că asta este o încurajare pentru noi toți, care trăim într-o altă epocă în care mergem la școală, facultate, la un serviciu solicitant și ne găsim scuze că nu avem timp să ne rugăm sau să citim din Biblie. Fratele Laurențiu a găsit o modalitate de a fi cu Dumnezeu tot timpul, chiar și atunci când lucra și gătea la bucătărie și cred că oricine îi poate urma exemplul.

Vă încurajez să citiți cartea *Viața cu Dumnezeu*, pentru că sigur veți fi cercetați și încurajați să-L căutați și să-L cunoașteți pe Dumnezeu mai mult.

IRINA TRANCĂ
carteaeoviata.com

Seria II ANUL XXXI

Buletinul Culturii Creștin Penticostal

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

„Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17)

Colegiul de redacție

Redactor-șef
Daniel Purdel

Membri

Moise Ardelean, Aurel Moldovanu,
Simion Bumbar, Iosif Anca, Ioan
Bădeliță, Ioan Moldovan, Ioan
Filip, Axinte Liviu, Bojor Vasile

Secretar de redacție
Gabriela Gherasim

**Plata abonamente 2019
și statute în conturile
CULTUL CREȘTIN
PENTICOSTAL:**

LEI:

RO29RNCB0077029207060001

EURO:

RO72RNCB0077029207060003

USD:

RO02RNCB0077029207060002

BCR, Filiala sector 6,
București,
(CUI): 4431227;
SWIFT: RNCBROBU

Tiraj: 8200

I.S.S.N. 1222-2720

Redacția și administrația

Str. Carol Davila 81, Sector 5,
București, Cod 050453;

cuvantuladevarului@yahoo.com
sau dpurdel@yahoo.com

Tel./Fax: 021/311.92.95
(Telekom)

031/405.45.42
(RDS)

www.cuvantuladevarului.ro